

PETR VYHLÍDKA

DEWAN A PRINCEZNA SOONAR

Petr Vyhlídka

DEWAN
A PRINCEZNA SOONAR

www.fext.cz

2009

copyright © Petr Vyhlídka 2006
cover © Melanie Taylor | Dreamstime.com

Upozornění pro čtenáře:

Této knize se nedostalo redakční úpravy, protože všechny hrubé chyby i jiné gramatické prohřešky, stejně jako nudný děj a neoriginální nápady padají jen a jen na autorovu hlavu.

Obsah:

[kapitolky 1 – 10](#)

[kapitolky 11 – 20](#)

[kapitolky 21 – 30](#)

[kapitolky 31 – 40](#)

[kapitolky 41 – 50](#)

[kapitolky 51 – 60](#)

[kapitolky 61 – 69](#)

1.

Místnost byla ponořena do příjemného šera.

„Ještě kousek, drahoušku... Taak!“

„Ach.“

„Oooch!“

„Uf... Je velký...“

„Blíž!“

„Šéfe!“

„Přitlač.“

„Šéééfe...“

„Amanito!“

„Už je tam.“

Kompaktní pěticentový blok sklouzl z válečků a zapadl do mělkého otvoru v podlaze. Dlouhonohá asistentka se o něj opřela zády a zhluboka oddychovala, zatímco její mrňavý šéf pobíhal sem a tam po laboratoři, tahal za sebou různobarevné kabely, zastrkoval je do zdírek a zásuvek, polohlasně si přitom pobrukoval jakousi neidentifikovatelnou melodii.

„Proč jsme nepoužili gravitačního zvedáku, Pfte?“ zeptala se Amanita, když její dechová frekvence klesla natolik, aby ze sebe dostala nepřerušovanou větu.

„Protože tenhle emitor nesnáší antigé vlny.“

„A pidlikijší otroci?“

„Ty zase nesnáším já.“

Pokrčila rameny. Natolik svého šéfa přece jen milovala, že mu dokázala odpustit i takovou dřinu. Dokonce i to, že jí od úst vyškubl velké jablko, které vytáhla z kabelky, aby po předchozím energetickém výdaji dodala organismu nějaký ten vitamín. Pft ovoce pečlivě otřel a postavil do středu složitého obrazce, načmáraného na zemi. Polovina čar a kružnic patřila výpočtům, jimiž konstruktor naposledy kontroloval svou práci, zbytek se vázal ke geometricky přesnému určení souřadnic bodu, jehož polohu nyní jablko zaujímalo, a který byl pro tuto chvíli středobodem Pftova

vesmíru.

Konstruktor odhopkal k ovládací konzole a chvíli se hádal s počítačem. Nakonec dosáhl svého a na panelu se roztančil rej světýlek.

„Amanito!“

Lenivě se odpíchla od skříně emitoru a ladnými kroky přešla do bezpečí za Pftovými zády.

„Jedeme!“

A jeli.

Do parabolického zrcadla, visícího nad jablkem, udeřilo devět paprsků energie z chrličů, instalovaných po obvodu kruhové laboratoře. V nádherném duhovém zalomení se soustředily na obrazec, jablko zahrálo všemi barvami a vzduch ztěžkl ozónem. Z několika zásuvek se začalo slabě kouřit, na Pftově téměř holé hlavě se rozhořel Eliášův oheň.

„Sedm tisíc,“ hlásila asistentka, nahlížející přes konstruktorovo rameno.

Pft se zašklebil a odhalil velké bílé zuby. Ačkoliv očividně překážel, neudělal ani krok stranou, nespouštěl z jablka oči; ostatní smysly i končetiny zapomněl v jiném světě.

„Vejš, nádhero.“

„Devět tisíc.“ Příkaz evidentně patřil počítači, pročež zůstal Amanitin hlas v obvyklé formální poloze.

„Deset tisíc.“

Jablko zazářilo pronikavě zlatou barvou, opticky se rozpadlo na desítky lesklých šestihranů a...

... a zmizelo.

Eliášův oheň pohasl. Laboratoř páchla po kyselých okurkách. Pft ještě několik vteřin fixoval pohledem prázdný obrazec, potom mu poklesla brada a dala tak nahlédnout na zažloutlou řadu křivých zubů spodní čelisti.

„Šééfe...“

Pleskl dlaněmi o sebe.

„Zavolej Jeho milost, Amanito. Máme to doma.“

2.

Pozice knížete Giokonda se dala definovat jednoduchým slovním spojením: Nepříliš pevná. Vládl ekonomicky slabému knížectví, měl pokřivený morální charakter a podlomené zdraví.

Nestěžoval si. Pasivní obchodní bilance ve vývozu malých růžových červíčků, jediné potraviny červožravých cafraiských rostlin, se dala vhodnou konzumní politikou zachránit, egoismus a sklon podvádět i při hraní čarových šachů patřil k dobrému tónu vyšší společnosti, a nemoci bylo lze možno za určitých nákladů vyléčit. Jenže...

Jenže Gioconda momentálně nepatřila mezi příliš oblíbené vazaly Jeho Nejvyšší Císařské Milosti. Na hranicích knížecího prostoru se poflakovalo pět lodí Flotily, připravených kdykoliv zaútočit, přičemž ono *kdykoliv* se řídilo rozmarem císařského admirála Trea, a admirálský rozmar se pohyboval na pevném vodítku vůle císařského švagra prince Hostaka.

Což byl kámen úrazu.

Giokond si o Hostakovi nedělal iluze a nedělal si je ani o pěti křižnících, které mohla giocondská armáda celkem spolehlivě ze zálohy odstřelit. Horší bylo, že se princ kdysi zhlédl v hologramu Jasně Soonar, Giokondovy dcery, dalo se tedy předpokládat, že učiní vše pro to, aby ji ubytoval ve svém serailu. Proti řádnému manželství by kníže samozřejmě nic nenamítal, jenže sprostý konkubinát nejasných výhod a logický princeznin odpor mu činil ze života peklo.

Císař – a především jeho rádce Kauvirs – by likvidaci Giocondy sice nepřipustili, ani kdyby se Hostak stavěl na hlavu, jenže princ jednou dojde trpělivost, přistane a Soonar si prostě odvede. Uprchnout nemohla.

V hodině nejhorší si kníže vzpomněl na konstruktora, jehož kdysi ve slabé chvílce nenechal popravit, vytáhl ho z vězení a pořádně – a předem – zaplatil. Jedině tak se mohl spolehnout, že Pft Pftsyn odvede svou práci dokonale.

A konstruktor ji odvedl.
Víc než dokonale.

3.

„Je to jednoduché, Vaše Milosti. Vy se postavíte sem, já tamhle zmáčknou pár knoflíků – a vy budete fuč.“

Její Milosti to kupodivu jednoduché připadalo, jen se pořád nemohla zbavit dojmu, že malý konstruktor to nemá v hlavě tak trochu v pořádku. Neustále poskakoval sem a tam, mnul si ruce a spotřeboval už roli papírových ručníků, aby zbavil dlaně i čelo neustále vyrážejícího potu.

Giokond, mačkající se v rohu a proklínající oficiální oblek, jehož nanicovaté ozdůbky neustále přitahovaly statickou elektřinu, pohlížel na oba aktéry budoucího dějství s neskrývaným vztekem. Zdálo se mu, že Pft všechno nesmyslně protahuje a jeho rozmazlená dcera přímo uhýbá.

Tak ať tam, ksakru, vlezte, Pft zmáčkne těch pár knoflíků, a Soonar bude fuč. Ať už jí, u všech gravitačních kolapsů, líbá teta Armína na čelíčko. Potom se tu může Hostak prolézat jak se mu zlíbí, Giokond ho rád pozve na některý nedělní oběd.

Tak do toho!

„Skutečně to není nebezpečné?“ zeptala se princezna, a kníže vyprskl.

„Četla jsem, že se po přenosu hmoty člověk nemusí zhmotnit celý.“

„Opravdu?“ podivil se Pft. „A který zatracený teoretik tohle vymyslel?“

Pokrčení rameny. Překrásnými rameny, které neprobouzely vášně jen v Hostakovi. Princezna se opravdu povedla, za jiné politické situace by pro Giocondu znamenala výnosný vývozní artikl.

Nebyla oslnivě krásná. Bylo jí prostě přiměřeně ve všech rozměrech, muži při ohlédnutí se za ní nepadali do odkrytých

kanálů, ani se nestříleli nad čerstvě dopsanou stoveršovou tragickou romancí. Dělávali něco mnohem horšího, brali ji za etalon přirozeného ženství.

„A opravdu mě to odnese až za hranice knížectví?“

Giokond obrátil oči v sloup a nechal plavat panenky v uklidňující tmě.

„Přesněji řečeno, Jasnosti, přenesete vás můj přístroj až za hranice Impéria. K vaší Ctihodné tetě Armíně.“

Tak už tam vlez, holka, pokoušel se kníže o telepatii. Pokoušel se poprvé v životě a když se nic nestalo, usoudil, že vlohy k mimosmyslovému vnímání patrně nezdědil. Ostatně nebylo po kom.

„Bude mě teta čekat?“

Zatr...

„Obávám se, že pro ni budete milým překvapením. Ještě nějaký dotaz, Výsosti?“

Sklapni a dělej!

„Ach, jen taková drobnost. Při zakřivení prostoru alfa horizont a pro koeficient prostupu MP bych měla mít skafandr, vždyť víte přece, že při rozkladu hmoty a převodu na energetické pole při vstupu epsilon částic do subuniversálního prostoru se předpokládá nárůst kolizí objektů fotonové báze a omezení kmitu mentinuálních undorancí ve sférách kappa gama až kappa mí.“

Kníže otevřel ústa a zapomněl je v širokém Ó.

„Nikoliv, Jasnosti, můj přístroj nepracuje na principu beta dvanáct dion. Pokud jde o klasickou konvergenci hmoty a synergii pole, spolehl jsem se na teorie ctěného Ainina. Podle nich...“

„Ale Ainin počítá s kalibrací...“

„Marš!“ použil Giokond váhy knížecího slova.

Skončili v polovině věty, princezna s pokrčením ramen vykročila k obrazci, Pft se bleskurychle otočil k řídicímu panelu.

Vychovaná je dobře. Jen kdyby toho tolik neměla v hlavě. Může se zapomenout a někde mě pěkně ztrapnit, uvědomil si

kníže. Na druhou stranu by v nejhorším případě mohla Hostaka dohnat k šílenství, její matka to ostatně kdysi vyzkoušela na mě, a nebýt té nešťastné příhody v knihovně, mohl jsem taky dneska spokojeně pochrupávat ve svěrací kazajce. Zaplat'pánbu za hypnopedické encyklopedie se spálenou reversní pojistkou.

Soonar se opatrně postavila na obrazec, smetla se šatů neviditelná smítka a promnula si ruce.

„Můžete začít,“ prohlásila příjemným – vlastním – čili sonorním hlasem a Pft se otočil na asistentku.

„Máme souřadnice?“

Amanita mu ukázala na displej terminálu knížecí sítě. Zašklebil se, opět ukazuje svůj kontrastní chrup, a teatrálními gesty je vyklepal na klávesnici s velkými numerickými tlačítky:

„Nula pět, nula pět, sto osmdesát. Hranice Impéria.“

Giokond se usmál, Amanita také a koutky Soonarinyh úst se nepatrně zvedly v nejistém náznaku očekávání. Pft si utřel ruce do posledního ručníku a pak klepl na startovní knoflík.

Mizení jablka se opakovalo.

Giokond otcovsky zamával, že Soonar na okamžik zbyly jen oči – a pak zmizela úplně.

„Tak, a teď at' si tě hledají. Hranice Impéria!“ zazpíval

„Nula pět, nula pět, sto osm...“

Ale ne.

„Pfte? Nula pět, nula pět, sto osmdesát?“

„Jistě, pane. Nuláá pět, nůůůla pět...“

Konstruktor se chytil Giokondovy naznačené melodie a snažil se z ní vytáhnout co se dalo.

„PFTE! Sto osmdesát, sto osmdesát, nula pět!“

Mužik se zarazil. Pohlédl na knížete a pochyby, které se v Giokondově tváři vynořily z hlubin nervových synapsí příslušných mimickým svalům, ho přinutily zrušit propěvování v polovině tónu.

„Číslo jako číslo, můj pane,“ řekl, nevěda zda knížeti nesedí výslovnost nebo prostě fakt, že telefonní seznam a

matematicko-fyzikální tabulky nepřezpíváš, dělej co dělej.

Kníže, veden strašlivou jistotou, přistoupil k terminálu a horečně si souřadnice ověřil. Když se pak otočil, z jeho očí nešlehaly blesky, protože to bohužel není z fyziologického hlediska možné.

„Nula pět, nula pět, sto osmdesát,“ řekl tiše, „Pfte.“

„PFTE!!!“ zařval náhle.

„Poslal jsi ji někam úplně jinam.“

„Na druhou stranu?“

„Na Central!“

4.

To ráno v Neoze bylo stejně smogově šedé jako rána předchozí, a dalo se s jistotou předpokládat, že i následující den odstartuje podobně olovnatou barvou.

Z ulice se ozývalo chrčení čisticích housenek, marně bojujících s plísní a všepřonikajícími spórami hub, o špíně velkoměsta nemluvě. Štěkot novinových vírníků se mísil s rachotem všudypřítomných transportérů Císařské bezpečnostní služby, sprostárny obyvatel, řítících se po každoranním kolapsu hromadné dopravy do práce pěšky, bylo slyšet jen ve vzácných okamžicích ticha. Flákající se část neožské populace odešla spát.

Dewan Kolfrewr se právě probouzel. V naprosto nezvykle časnou hodinu a nezvykle neochotně. Ale musel. Bušení na dveře nabývalo intenzity, zvýšilo frekvenci a trvalo už nepříjemně dlouho.

Vztekle zařval a smetl z děravé deky dlouhou hubenou krysu. Zapištěla a prskla – Dewanovo tělo bylo v chladné místnosti jediným zdrojem tepla.

„Zase krysy! Jděte do háje.“

Znechucený výkřik a beznadějně proklínání nebylo bohužel zcela na místě, protože při těch slovech otevřel dveře a stanul tváří v úřední tvář císařského podvýběřčího

daní. Co ztrácel na titulu funkce, vynahrazoval si úředník ramenatými postavami biřiců za zády.

Jeden z nich výhrůžně přimhouřil oči.

„Něco jsi říkal, burane?“

Dewan nakopl tlustou myš, která chtěla využít dobrodiní otevřených dveří a proniknout dovnitř. Prolétla kolem lýtek státního úředníka, otřela se o erární tesil. Pronikavě zakvičela.

„Ale houby,“ dobře mířený kopanec Dewana naladil trochu smířlivěji.

„Číslo 39, blok A, čtvrt' 52. Daňový výměr patnáct. Má dáti/dal mínus sto třicet osm drobných haléřů,“ zapípal úředníkům paměťový rejstřík. Dewan sjel elektronického motýla, který po krysím kvíknutí bleskurychle přistál na podvýběřčího výložce, vražedným pohledem.

„Houby.“

Úředník pozvedl významně obočí.

„Poslední platba provedena včera, převodem z neregistrovaného úvěru Nezávislých obchodníků, částka čtyřicet caesarů. Daň ve výši čtyřicet caesarů, sto třicet drobných. Osm drobných haléřů penální poplatek.“

Dewan pocítil touhu nakopnout rejstřík, úředníka i biřice. Z pochopitelných důvodů si to potěšení odřekl. Zalovil v kapse dlouhého kabátu, který mu v době energetických úsporných opatření sloužil jako noční košile, nahmatal osmihrannou minci a palcem ji cvrnkl do vzduchu. Pokladnička na úředníkově opasku se proměnila v elastické chapadlo a minci zručně odlovila.

„Doplatek standardní daně přijat,“ zašveholil rejstřík. Zamával křídly a znovu se vznesl. Úředník se přátelsky usmál, beze slova rozloučení se otočil, biřici udělali předpisové čelem vzad.

„Počkat. Co zpátky?“

„Nadpočetná hodnota ve výši šedesát dva drobných krejcarů započtena jako loajální dar Pokladnici Jeho Nejmilostivější Císařské Velikosti,“ pípnul rejstřík a rychle

manévroval do bezpečnější vzdálenosti.

Biřící zabouchli dveře Dewanovi před nosem.

Tlustá krysa se mezitím sebrala a potichu se vkradla do místnosti. Teď seděla na posteli a šťastně se šklebila.

„Krysy,“ prohlásil Dewan, „Krysy a daně. Do hajzlu.“

5

Hlavní císařský pokladník zaujímal nepohodlnou, zato téměř spolehlivě účinnou polohu, obecně známou pod jménem *Tvůj nejponiženější služebník očekává milost*. Shrbená záda, bradu na hrudi a vykulené oči, civící zpod pozdviženého obočí okoukal od čtyřnohých přátel člověka; něčemu tak ubohému jste prostě nemohli nechat jen tak upálit hlavu nebo sebrat prémie. Snažil se nemyslet na nic a zejména ne na špatně zamaskovanou účetní zprávu, kterou si Jeho císařská milost nečekaně nechala předložit jako zákusek po snídani.

Franzín II. byl všechno možné, jen ne byrokrat, takže nemohl nikdo tušit, že se v těch titěrných čísličkách vyzná. Ale strefil se.

„Tak co, pánové?“ oslovil císař medovým hlasem shromáždění, „Jak to vypadá, jsme na mizině. Co s tím uděláme? No, Kauvirsi?“ obrátil se na svého rádce.

Úzké šikmé oční štěrby tajemníka Kauvirse, připomínající divokou zvířenu Severního kvadrantu, budily v pokladníkovi děs. Stejně tak i v jeho družích, Hlavním nadvýběřčím daní Ottokrigovi a přednostovi daňového úřadu Zmakovi. Ne, rozhodně nebylo příjemné nechat se ještě před snídání prohlížet sinavě šedým tvorem, pocházejícím bůhví odkud, a trochu senilním diktátorem, maskujícím zbytnělé břicho uniformou vrchního maršála vzduchoplavby.

„Domnívám se, výsosti, že platy státních úředníků v poslední době poněkud neodpovídají majetkovým poměrům říše,“ pronesl Kauvirs měkce. Tré plic vydechlo větší

množství kyslíku a v trojici myslí se ozvaly zděšené výkřiky.

Má nebohá Lévia. Ví vůbec ten impotentní panák na kolik dneska přijde obstojná milenka?

Děti, dětičky... Chudinky. Jestli na mně jejich matky podají žalobu pro neplacení výživného...

Vždyť chcípnu hlady. A dovozci lahůdek zase zvedli ceny. K čertu.

Zmak, Sáhenhás, Ottokrig. Tajemník se usmál a zavřel telepatický kanál. Do císařské mysli se pro jistotu nepodíval. Zkusil to jen jednou a dlouho do noci se probouzel z kratičkových bezútešných snů, plných nekonečně volného prostoru.

„Na druhou stranu, Milosti, špatně placení úředníci jsou jen polovičními úředníky. Domnívám se, že Daňový úřad ještě nevyčerpal všechny možnosti, které se ke konsolidaci říšské ekonomiky nabízejí. Poskytl bych, s laskavým svolením, panu Zmakovi šanci. Domnívám se, že v tom případě mu budou ostatní pánové zcela k dispozici.“

Tré přikývnutí hlav. A čtvrté pomalejší.

Franzín II. – ostatně jako vždy – se svým tajemníkem plně souhlasil. K tomu si ho přece pořídil.

„A teď si dáme pauzu, Kauvirsi,“ řekla Jeho Výsost, když osaměli. „Trochu delší pauzu.“

Tajemník byl s tím rozhodnutím srozuměn.

Rychle se vytratil a odlevitoval do svého příbytku. Tak trochu ho mrazilo v zádech a svíralo se mu hrdlo, když si představil císaře, an rozhoduje všechno sám, bez Kauvirse. Ano, někde tam venku, za branami císařského paláce, byly miliony podobných myslí, dyslektických úředníků, ponořených do četby digestů zákonů, manažerů, uklízeček a řidičů s nepatrným povědomím o skutečném povaze své práce, ale žádný neměl tolik moci. Svět potřeboval onu tlumící pojistku mezi Nejmocnějším a lidem. Bez ní by té entropie bylo přece jen mnoho.

6.

Nový program Daňového úřadu zasáhl všechny daňové poplatníky bez výjimky a způsobil radost všem pořádkumilovným občanům. Novinové vírníky se výjimečně shodly v obsahu aktuálních zpráv. Poletovaly Neohou, a jeden jako druhý hlásaly novou éru čistoty, svět bez zápachu tlejících odpadků, město bez dusivých spór a bez krysy.

Dewan Kolfrevr se loudal ulicí, nakopával nevratné obaly od piva a sušenek, snažil se vyhýbat velkým myším a především nenadávat. Tušil, že by z jeho úst nevylétly jen běžné sprostárny, a o adresátech kleteb už neuvažoval vůbec.

„Krysy! Pět caesarů na krysy.“

Moc to nepomáhalo. Cítil, že nejúčinnější terapií by bylo vybití přebytečné energie dobře mířenými údery do cizího obličeje.

Na druhou stranu – nebyla to nejhorší představa, nezakopávat o potkany a nešpinit si boty.

Jenže i nepřiliš vnímavý pozorovatel nemohl opomenout pancéřová vozidla Císařské bezpečnostní služby a zástupy do kovoplastiku zakutých vojáků, doprovázejících exekutory, jejichž penetrace do většiny městských čtvrtí narůstala řadou takřka geometrickou.

Ano, tahle daň byla posledním úderem skrovným příjmům chudiny a poslední kapkou v poháru Dewanovy trpělivosti.

Proto teď kráčel ulicí a jeho kroky mimoděk směřovaly k honosné budově Daňového úřadu.

7.

Úředník pro styk s veřejností byl jen otlučený plechový automat, pořádková služba pak pouhá dvojice vygumovaných biřiců s implantovanými svaly.

„Chci mluvit s někým opravdu důležitým,“ zopakoval jim Dewan své přání, které předtím bez úspěchu adresoval

vznešeně mlčenlivému elektronickému ouřadovi.

„Další,“ mávl ten vlevo obuškem.

„Už mě to unavuje,“ řekl pravý a snažil si nevšimnout čerstvě oprýskané barvy a promáčknutého plechu automatu.

Dewan byl všechno, jen ne špatně rostlý.

„Povídám, že chci mluvit s někým důležitým,“ prohlásil potřetí, to už ale padal z mramorového schodiště a za ušima ho svědil výboj elektrobušky.

„Prosím?“ zkusil ještě. Nepomohlo to.

Strážní se zájmem sledovali, jak se zvedl a vyrazil znovu po schodech z růžového mramoru, z větší výšky by připomínal mšici, rejdicí po naklepaném řízku.

„A nedá si pokoj a nedá...“

Levý udeřil jen jednou, druhý se k ráně ani nedostal. Dewan rozpráhl ruce a chytil oba za krk. Stiskl. Zvedl.

Ted' letěli dolů oni, a on pokračoval dál, vešel dovnitř, skrz rudou mlhu před očima viděl jen chodbu před sebou a jinak nic, ani stěny, ani podlahu, pro změnu mramorově šedou. Nevnímal povinnou výzdobu portréty imperátorových předků, neviděl symboly císařství ani trofeje cizokrajných, nejspíš ne moc nebezpečných potvor, ani obrazy – bůhví kolikáté kopie kdovíkolikátých falz neznámých Mistrů. Jen úzkou linku vlastního vzteku, která ho zavedla do předsálí pracovny přednosty Daňového úřadu. Několik zšedlých mužiků tuctového vzhledu, jedna provokativní kráska a tři kancelářští roboti tu předstírali práci, osobní Zmakova stráž zamyšleně přežvykovala.

Dewan praštil do prvního stolu a rozvířil prach na sloupci paměťových disků.

„Přejete si, pane?“

„Jste důležitý?“

„Prosím? Ach, jistě. Tedy z jistého hlediska je samozřejmě má funkce pochopitelně nepostradatelná. Na druhou stranu – zamyslím-li se... Podle Lovecovy teorie jsoucna je třetí zálohou druhého, tedy toho, jenž vyčkává, až první opustí pozici, aby se on stal Prvním, Třetí pak Druhým a První...“

Dewan se znechuceně odvrátil. Prošel mezi stoly, u jednoho z robotů se dozvěděl něco o vyšší teorii množin, krasavice ho poprášila parfémem a postarší úředník vyložil tarot. Potom si ho všimli strážci. Mrkli na sebe a sehraně, téměř tanečním krokem, vykročili vpřed. Vetřelec mezi nimi prošel, aniž si vyslechl napůl jízlivý a napůl nebezpečný dotaz jednoho z nich. Protože ptát se chtěl on.

Otevřel dveře Zmakovy pracovny a následoval instinkt svého vzteku dovnitř.

Zmak právě obědval. Nebo svačil. Čas odpovídal tomu druhému, obsah stolu zněl výkřiky zděšených dietologů o nekontrolovatelném obžerství.

Při spatření podivné figurky ve špinavém dlouhém plášti, s rozčuchanými dlouhými vlasy a bujným vousem porostlým obličejem, škytl. Ani se nesnažil pátrat v paměti – tohle individuum rozhodně nepozval.

„Vy asi budete důležitější, že?“ zopakoval Dewan svůj refrén a začal přidávat.

„Podívejte, milej zlatej. Dám vám grátis jednu dobrou radu. Kdybyste...“

Víc Zmak nevyslechl, protože jeho osobní stráž se probrala ze šoku a negentlemansky zezadu sejmula Dewana paralyzační pistolí.

8.

Špinavá tvář otevřela ústa a předvedla názorný příklad zanedbávání každodenní péče o chrup.

„Taky ses pokoušel vztekat na Daňovým?“

„Tak nějak. Telepat?“ zeptal se Dewan a rozhlédl se po svém novém nedobrovolném přechodném bydlišti.

„Trochu,“ připustil spoluvězeň, „Ale v podstatě jsme tu všichni za totéž.“

Cela předběžného zadržení nebyla nijak prostorná, navíc tu zaclánělo víc než deset provinilců různého věku a různého

rozpoložení. Polotelepat Mikpot patřil k těm klidnějším, na rozdíl od rozzuřeného ramenáče s vyholenou hlavou, který neustále přecházel sem tam, zakopával o nohy vzlykajícího kníráče a nadával pro to ještě víc. Tři adrenalinem nadopovaní pobudové se uklidňovali hraním karet, což v jejich případě nebyla zrovna nejlepší terapie, protože se všichni snažili podvádět, zvedajíce tak svou agresivitu na vyšší, takřka sofistickou úroveň. U malého okénka stál s rukama složenýma na prsou stoický hubeňour a zíral na olověnou oblohu.

Čísi ukňouraný hlásek vykřikoval litanie o nevině.

Dewan prozkoumal odřený ciferník náramkových hodinek.

Bylo půl sedmé, ležel tedy v bezvědomí víc jak dvě hodiny. Namíchlo ho to.

„Nejspíš nám napaří jenom pokutu za narušování veřejného pořádku,“ uklidňoval ho Mikpot, „Což většinu z nás přivede na exekuční listinu. To by šlo. Minule mě chtěli deportovat na věžeňskou planetu. To by taky šlo.“

Hysterik se rozvřeštěl ve vyšších tónech.

„Drž hubu!“ okřikl ho Dewan.

Ztichli všichni. Do ticha zaznělo jen opožděné plesnutí karty.

„Už toho mám fakticky dost,“ pronesl Dewan do ticha už mírně.

„Fakticky.“

9.

Davy šílely.

Císař pokynul pravicí, jemně se usmál a pronesl cosi duchaplného. Z dobře rozmístěných a dobře skrytých reproduktorů se rozeřval hlas, ječící o loajalitě. Stroboskopické koule, poletující nad hlavami shromáždění, vrhaly strašidelné odlesky.

„Hele, já opravdu nevěděl, že nás nakopou sem,“ omlouval

se Mikpot. Snažil se vyhnout pohledu do oněch bleděmodrých obrovských očí, jimiž imperátor shlížel z několika na šikovní místa instalovaných teletěn.

Dewan ho nebral na vědomí. V duchu se zabýval pouze jedním – jak seřadit myšlenky tak, aby odpovídaly potřebnému algoritmu. Vlastně ani nevěděl, že se nějaký algoritmus pokouší naplnit, jenom mu v poslední dny docházela trpělivost. Teď se snažil nevnímat řev, Mikpota, ani obrazy z teletěn. Šlo to těžko.

Oblast převýchovy, nudný kousek skalnaté půdy na dohled od Neohy, patřila oproti jiným říšským penologickým útvarům k rekreačnímu táboru. Žádné neurotické zakomplexované stráže, vybíjející se na věznicích. Žádné nesmyslné lámání kamene, žádné drogy. Jenom řev a pitomá hudba. Šéfem oblasti byl šílený profesor Ajaunt, císařův vzdálený prasynovec a momentálně uznávaná penologická hvězda. Zaměstnanci pak příbuzní Ajauntových příbuzných.

V noci se tu dalo téměř v pohodě existovat, pokud člověk nevnímal vlezlé šeptání reproduktorů a stejně monotónní ševelení těch vězňů, kteří už podlehli a naladili mozek na stejnou rozhlasovou vlnu.

Dewan se první tři dny nesnažil o nic jiného, než si na podmínky oblasti zvyknout. Toulal se mezi skalami, následován polotelepatem, marně se snažícím nahlédnout do zarostlé hlavy svého nového přítele. Za celou tu dobu nedokázal víc, než si znepřátelit většinu vězňů, posedávajících na zemi s klapkami na uších a očích, o něž Dewan zakopával a nevšimavě je srážel. Mikpot se neustále vysiloval vysíláním uklidňující telepatické vlny.

Třetího dne, před teleténou, na níž burácely davy, se Dewan náhle zastavil a zahleděl na dvourozměrného diktátora. Modrý lesk ďábelsky nevinných očí ho zaujal.

Ano, skála neotřesitelnosti v přelévajícím se zástupu. Jediný pevný bod ve vesmíru.

Dejte mi ho a já zatočím s galaxiemi!

V ten okamžik se myšlenky v Dewanově hlavě konečně

srovnaly do správného pořadí, a jejich autor procítl.

Kdo jsem? proč jsem? čemu sloužím? nastartovala se první série zásadních otázek, jež tolik milují pisatelé humoristických románů. Pokračovalo to dál, Dewan se nechal vlnami myšlenek omývat, nebránil se jim, ačkoliv jim příliš nerozuměl. Ale rezonovaly něčím důvěrně známým. Až intimním.

Konečně, po tolika měsících, se zbavil nepříjemného pocitu Mít něco na jazyku a nepřijít na to, co.

V hlubině mentálního vesmíru se otevřela branka, a užaslý Mikpot, v tu chvíli se právě snažící proniknout dovnitř, zjistil, že si na poslední chvíli konečně koupil letenku do přítelovy mysli.

Nezaváhal a vstoupil.

Na palubě našel neuvěřitelný zmatek, třišť vzpomínek a neucelené bloky informací, splývající dohromady a ztrácející se v moři balastu každodenních vjemů. Donekonečna se táhnoucí řetězce primárních pocitů s naroubovanými poznatky.

A uprostřed toho všeho se tyčily mohutné hradby čehosi neznámého.

Mikpot sklouzl po svahu, navršeném z erotických zkušeností, prožil několik slabších orgasmů, a zapadl do bažiny sexuálních představ. Nebyly nic moc extra, vyskytovala se v nich jedna plavovláska, jedna bruneta, obě měnící tváře i tělesné rozměry, a spousta sexu ve trojici.

Přeskočil na paměťovou sběrnici a svezl se do neuvěřitelně zmatené oblasti představ o životě. Někde daleko před ním vyčnívaly vrcholky tmavé kompaktní struktury, které mu pomohly najít cestu. Ale nebylo to jednoduché, džungle paměťových stop byla neuvěřitelně rozsáhlá a zahrnovala spoustu neznámých vjemů bez adresy.

Ne, Dewan to opravdu neměl v hlavě v pořádku, a zcela určitě nebyl jen obyčejným vagabundem z ulice, starajícím se o své každodenní pivo.

Potom se telepat zachytil křidel volně poletující představy

Neznáma a vzlétl. Chvíli se vznášel jako motýl, protože Dewanova představivost byla opravdu velká, poletoval nad tím blázincem dole, načež postřehl, že myšlenka nabrala určitý kurz. Trochu se lekl, když je rychlým letem minul mohutný blok KDO-JSEM-JÁ, putující po přímé dráze k hradbě uprostřed. Sledoval jeho kurs i zrychlující se pohyb a s úžasem zaznamenal, že se o hradbu neroztříštil, jak se v tomhle přímém přenosu přiházívало spoustě malých, z kořenů vytržených myšlenek, ale že zapadl do přesně vyměřeného otvoru. Jako by se Dewan skládal dohromady. A asi to tak i bylo.

Rogalo, jež si Mikpot udělal z Představy neznáma, náhle ochablo a začalo se snášet do hangáru, majitel už ho nepotřeboval.

Telepat se lekl. Instinktivně vytušil, že spolu s představou může být odložen i on. Nechápal, jak by to mohl Dewanům mozek přežít bez úhony, ale zdálo se, že by to nejspíš strávil. Horší by to bylo s návštěvníkem, Mikpot rozhodně nechtěl strávit zbytek života jako neurčitá vzpomínka. Zkusil se vrátit.

Rozhlédl se po nějakém otevřeném mentálním kanálu. Zahlédl jen smršť zrakových vjemů, odvržených centrem vnímání, přehlcným něčím zběsile neznámým. Spatřil zkreslený obraz své vlastní postavy venku, nejasné obrysy okolí...

Panebože, panebože, pomoz mi, božíčkuuuuuu

a už se vezl na vlně odpadu

cítil chaos Dewanova vědomí

paprsek procitnutí

náraz

Výbuch.

Musela to být opravdu kardinální facka, protože Mikpotovo tělo prolétlo vzduchem dobrých pět metrů a vytočilo přitom čisté salto.

„Co... co se děje!“ zařval, když se vyhrabal na nohy a teprve potom se jeho vlastní mysl jala spřádat dohromady

události věcí předchozích i současných.

„Človče, já byl v tobě!“ rozeběhl se k Dewanovi, „Já to dokázal!“

Vysoký muž jen přikývl. Rozpačitě se drbal na zátylku. Hlava ho nepříjemně svědila a nejhorší to bylo tam uvnitř, kam nemohl sáhnout.

Možná by ho mohl poškrábat Mikpot, kdyby riskoval další výlet.

Na svědění ale náhle zapomněl.

Vzduch před ním se zatetelil teplem, zapraskal krystalky prudkého podchlazení, a když se vrátil do normálu, spatřil Dewan postavu, která vystoupila z prostoru tak nenuceně, jakoby jen prošla dveřmi.

10.

„Nejdřív tě nechám pomalu odkrajovat odzdola. Tím nejmizernějším laserem s rozptylem. Potom ti vlastnoručně utrnu uši a nacpu ti je do nosních dírek. Rozumíš?“

Konstruktor pokrčil rameny.

„Docela malý přehmat, Výsosti. Vcelku se nic tak vážného nestalo.“

„NE!?“ kníže měl pocit, že vyběhnutí z kůže není tak docela fyziologicky nemožné, „Má nebohá dcera se zhmotní přímo v Hostakově ložnici a ono se *nic tak vážného* nestalo?“

„Ona je v princově ložnici?“ zděsil se Pft, „Tak dobře vychovaná mladá dáma?“

Amanita ho lehce poplácala po rameni a pootočila patřičným směrem, totiž k ovládacímu pultu.

„Půjde to vrátit?“

Tiše přitakal, ačkoliv při pohybu brady vzhůru už netušil na co. Světélka kontrolek okamžitě zaměstnala jeho mysl do posledního volného místečka.

Otočit chod přístroje. Zní to docela jednoduše, ale jak?

Standardním postupem se netrefí, protože se Galaxie za těch pár minut pohnula. Nejlepší by bylo obrátit tok času.

To bude ono.

„Tak dva roky a šest měsíců, pane, a bude to fungovat naprosto perfektně,“ prohlásil nepřítomně, zatímco jeho oči jezdily po diodách a displejích.

„Tři, čtyři miliardy nákladů, samozřejmě – a možná ještě něco na úplatky, příroda je prevít.“

„O čem to, zatraceně, meleš?“

„Přece o převrácení toku času.“

„A k čemu nám to bude?“

„Já nevím, vy jste si to objednal. Kdybych použil Dirranův refraktor, možná bych tím ušetřil tak pět, šest tisíc.“

„Proboha, já chci jen vrátit dceru,“ zaúpěl Giokond, vyděšený konstruktorovými finančními požadavky.

„Potom mi stačí pět minut. Přepneme na kontraktivní režim a pokud nevylétnou pojistky, pak jí máte zpátky doma.“

Kníže teď pocítil sžíravou chuť vytáhnout z kůže Pfta.

„Tak už dělej.“

11.

Dlouhá tmavá chodba svítila drobnými odlesky světla, odrážejícího se od podivných soch při stěnách. Teta Armína změnila vkus.

Nebo si konečně vzala toho zatraceného dědka, který se v mládí živil lovem exotických potvor.

Každopádně svou vilu rozšířila, princezna si matně pamatovala na krátké spojovací koridory, salónek a obrovskou halu, v níž tetička pořádala venkovské pikniky. Jenže to bylo před deseti lety, od té doby se mohlo mnoho změnit, kromě toho, že Armína se svým švagrem právě tuhle dobu nepromluvila ani slovo.

Soonar prošla až na konec chodby, k malým dveřím z pseudořechu. Nevypadaly nijak honosně, dávaly najevo, že

za nimi člověk najde s největší pravděpodobností sklad smetáků nebo odložený nábytek. Ale byly to jediné dveře v dosahu.

Natáhla se po klice.

Klika uhnula.

„Hej, co to je?“

„Co je?“ zeptaly se dveře.

„Chci otevřít.“

„A co má být? Neznáme tě.“

Soonar zrudla.

„Dveře! Okamžitě se otevřete. Nebo mi dejte kliku!“

Chňapla po ní – tentokrát se strefila – a klika jí zůstala v ruce.

„Spokojená?“ zeptala se slabým hláskem.

Princezna byla, aspoň částečně, protože dveře jí koneckonců poslechly. Strčila kliku do kapsáře a poručila pseudoorechu trochu ostřejším tónem.

„Plníme jen svou povinnost,“ odpověděly dveře a otevřely se. „A nikdo nás nebere vážně.“

„Protože jejich IQ je pod psa,“ ozvala se klika z kapsáře. „Moje taky, to připouštím, ale já si aspoň nehraju na nic důležitého.“

„To bylo vidět,“ ozval se komentář kohosi za prahem.

Soonar odvážně vykročila vpřed, aby zjistila, že dalším mluvčím je opět jen kus bytového vybavení.

Za dveřmi byla malá místnost se dvěma židlemi a zaprášenou policí.

„Kde to, proboha, jsem? V pohádce?“ zeptala se nahlas.

Židle neodpověděly a dveře uraženě zmlkly. Nezbylo, než se vrátit na druhý konec chodby a hledat další východ.

„Snad bude poslušnější,“ zadoufala princezna.

Z kapsáře se ozvalo posměšné zachechtání.

„Zmlkni! Mluv, jen když ti to povolím!“

„Jak si přeješ,“ klika musela mít poslední slovo.

Na druhém konci byly východy dva. Soonar chvíli váhala, než si vybrala ten vlevo. Po klice sahala opatrně, připravena

okamžitě ji při sebemenším náznaku byt' jen slovního odporu, bleskurychle sevřít. Ani se jí ale nestačila dotknout, když dveře odskočily.

„Je nám ctí.“

„Děkuji,“ řekla uznale. Vešla dovnitř.

Ocitla se v další, naštěstí už kratší chodbě, jíž vévodil podlouhlý křišťálový lustr.

Teta Armína se patrně zbláznila.

Nebo si vzala toho sběratele kuriozit.

Další dveře ji konečně zavedly někam, kde to vypadalo útulněji. Měkká křesla kolem karetního stolku a knihovna, plná opravdových knih. Soonar si sedala opatrně, ale křeslo ji nekouslo.

„Něco pikantního?“ otázal se dutým hlasem stolek, „Nebo drink? Obojí?“

„Kde najdu tetu?“

„Lituji. Zeptejte se knihovny. Já jsem pouze stolek. Čaj?“

Deska se otevřela a vyplivla stříbrný podnos s konvicí, šálkem a titěrnými karafkami se smetanou a cukrem.

„Děkuji. Knihovno!“

„K službám, paní.“

„Jsem princezna!“

„Nejponíženější služebník, Jasnosti.“

„Kde najdu tetu?“

„Ráčíte?“

„Ano.“

„O jakou tetu má jít? Ctihodnou Albertinu XV., tetičku Hortázii, Ulhambru, či o Její milost vévodkyni Kléomentýnu? Za posledních devadesát sedm let v tomto příbuzenském vztahu přebývala v těchto prostorách i Bocaccia Nixlová, komorná, jejíž sestra měla tré potomků.“

„Chci okamžitě hovořit se svou tetou Armínou!“

Nastalo ticho. Po minutě řekla knihovna rozpačitě:

„Armína, zvaná Šilhavá, tři sta patnáct let ode dnešního data, osobně nepamatujeme, bohužel. Litujeme, že není v našich možnostech zprostředkovat vzácné setkání, Jasnosti.“

Soonar se raději napila čaje.

Teta si natahala do domu pěkné harampádí. Otec měl nejspíš pravdu, když se o ní vyjadřoval jako o potrhlé babě z nějakého Zapadákova.

Boccacia Nixlová, komorná. Ještě že tudy neprošlo víc žen. Knihy by byly schopné přečíst celý císařský registr obyvatelstva.

Soonar se najednou udělalo nevolno.

Paníbohová!

Musela přivřít oči, aby se jí nesnažily utéct z důlků a musela se zapřít, aby se neroztřásla chladem.

Pftův přenos hmoty!

Putovala...

...